

Eens een Drent, altijd een Drent...

Ergens in de jaren 90, ik was zo rond de 26 jaar oud, wilde ik graag een hond. Er was nog geen internet of computer en dus ging ik naar de bibliotheek om daar naar boekjes over honden rassen te kijken. Wat voor hond zou bij ons passen? Al lezende kwam ik er achter dat ik graag een Nederlands ras wilde, want ik hou van onze cultuur. De Drentsche Patrijshond viel meteen op: vrolijk, speels, actief buiten, kalm, waaks, goed met kinderen, van nature gehoorzaam, zacht karakter en parforce dressuur uit den boze, intelligent en trouw. Dat klonk goed. En zo kwam Caesar Fan 't Suydevelt in ons leven, een herplaatser. 'Cees' was bejaagd, goed opgevoed en een dekreu.

Chaarley

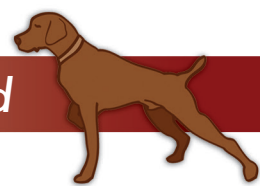
Cees ging mee aan boord van het vissersschip van mijn man, waar hij het heerlijk vond om achter de krabben aan

te gaan die aan boord kwamen. Of ik nam hem mee naar het verpleeghuis, waar de dementerende bewoners het heel leuk vonden als Cees weer eens

langs kwam. Als ik alleen al het gangpad voor de huiskamer in kwam met hem, was er een man die vanuit de huiskamer riep: "Chaarley...".

Bij een 'vervlogen' terreinauto(otje) dat dienst doet als camouflageplek

Dan liep Cees naar hem toen. Ging naast hem zitten en kreeg hij goedkeurende klopjes van de man die dan zei "ben je daar weer". Cees was rustig en gehoorzaam, die kon je overal mee naartoe nemen. Op 14-jarige leeftijd moesten we hem laten gaan. Pas 10 jaar later spraken we erover om toch voorzichtig weer eens naar een Drent als maatje te gaan kijken. Dat werd Maran.

Fout gedacht

In de oorspronkelijke habitat van een Drent, een boerderij (in Drenthe uiter-aard), ging de hond van jongs af aan een paar keer per week met de baas mee jagen waardoor hij stap voor stap werd opgeleid en als het ware 'van nature gehoorzaamde'. Als echte stadsmensen leek ons een gehoorzaamheidscursus voor ons pupje wel raadzaam. De dichtstbijzijnde jacht-school waar we ook puppylessen konden volgen, was 1,5 uur heen en terug rijden van ons huis. Dat leek ons wat teveel voor de pup en dus gingen we naar de gewone hondenschool vlakbij. Fout gedacht. Daar stonden we dan met onze pup die 10 minuten lang achter elkaar moest leren zitten en die na vijf keer keurig zitten, ons aan keek alsof hij vroeg: 'schat ik heb nu al 5 keer voor je gezeten, is het nu nog niet genoeg?' We hebben de cursus afgemaakt, zijn met de hakken over de sloot geslaagd, en besloten niet verder te gaan. Toen kwamen we iemand op het spoor die jachtraining bij ons in de buurt gaf. Wat een verademing! We zagen Maran opeens gemotiveerd werken.

Kan hij het niet?

Deze training stopte echter, en daarna kwamen we terecht bij een andere (jacht)training waar we lang in dezelfde groep zaten. Ik zag Maran steeds ongemotiveerder worden. Als beginnend voorjager had ik toen nog geen idee dat Drenten intelligente honden zijn die snel verveeld raken. Ik besprak de vorderingen met degene die de training gaf. "Maran kan het gewoon niet", hoorde ik. Desondanks kreeg alleen Maran een keer de opdracht om een moeilijkere oefening te doen. Iets wat we nog niet eerder hadden gedaan: vooruit sturen. Met de zit fluit op de kont zetten en doorsturen. En Maran deed dit met gemak. Na de les vroeg

Maran tussen de bramen

ik aan de trainer, wat hij had gezien. Een petje werd omgedraaid. Gespuugd op de grond en: "hij kan het wel". Kort daarna kregen we een mail, of we niet in een B-plus groep wilde trainen. Ik ben die persoon nog dankbaar dat hij naar mij heeft geluisterd.

Het echte werk

Met Maran zijn we daarna ook verschillende keren naar Frankrijk afgereisd om een paar dagen tijdens een verblijf op een mooi chateau, het werk na het schot te trainen. En we hebben wat training gedaan op het gebied van zweetwerk.

Inmiddels was er wel internet en op facebook kwam ik een oproep tegen van jager Fred met een Drent. Of er andere voorjagers met Drenten bij hem 'op de ganzen wilden komen'. Inmiddels geïnteresseerd in de jacht, wilde ik dat graag proberen. En zo kwam het dat we in een combinatie mochten werken met voornamelijk alleen maar Drenten. Fantastisch. Was de jachtraining een openbaring, nu ik mijn maatje mee had kunnen nemen op een echte jacht dag zag ik waar hij voor gemaakt was: jagen, en hoe! Het vuur, de passie het doorzettingsvermogen, fantastisch om mee te maken!

Op een gegeven ogenblik lag er een mooi tableau, en werd er door de mannen na het jagen geslacht. Want

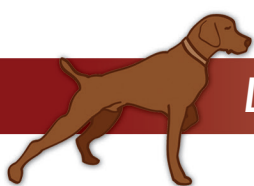
alles uit de jacht wordt zoveel mogelijk gebruikt. Ik vroeg een mes aan Fred en kreeg uitleg van de mannen hoe ganzen te slachten. En zo bevond ik mijzelf opeens op de grond, bezig met het slachten van ganzen. Best bijzonder voor een vegetariër. Al doende leerde ik meer over de jacht en werd ik flexitariër. Ik eet wat een goed leven heeft gehad, zoals biologisch vlees en vlees van de jacht.

Camouflage Drent

Ik heb veel van Fred geleerd. Bijvoorbeeld dat het niet nodig is om een Drent een camouflage jasje aan te laten trekken. Die ganzen denken in de lucht dat daar beneden een grote gans loopt. "Een Drent lokt juist ganzen aan".

Eén van de keren zat ik met een jager voor een weiland met schapen en viel er een gans tussen de schapen. Ik vond dat spannend want ik had nog nooit met Maran in een weiland met schapen getraind. Hoe zou het gaan? Maran haalde vlug de gans op en kwam onderweg een vervelende ram tegen, die tegen hem aan beukte. Maar Maran liet de gans niet los en bracht deze gewoon naar zijn voorjager.

Inmiddels kwamen we op meerdere plekken om mee te jagen. Op de schadebestrijding, maar ook op grote en kleine drijfjachten. Die diversiteit mee te mogen maken vind ik erg leuk.

Drentsche Patrijshond

Zo dreven we eens tijdens een klein drijfjachtje een perceeltje uit. Toen we klaar waren, gaf een jager op kop aan dat er een haas in het riet was geschoten en er nog niet uit was gegaan. "Stuur die hond er effe in". Ik zet Maran in en al snel schiet hij naar voren en buigt met het perceel mee naar rechts en blijft vervolgens hangen. "Nee", zegt de jachthouder, "die hond moet daar niet zijn. Hij moet daar zijn" en hij wees naar de inzetplaats. Wat te doen... ik weet dat de neus altijd gelijk heeft, maar een jachthouder vindt tegenpraak niet altijd tof. Ik besluit dat er genoeg appèl op Maran zit en genoeg drive om hem nogmaals op de inzetplaats in te zetten en te laten gaan. Maran volgt weer hetzelfde parcours, blijft weer op hetzelfde punt hangen en jaagt daar vervolgens het haas er uit. Nadien zei een van de jagers "mooie actie van je hond, jij moet meer vertrouwen hebben in je hond" Tja...

Inmiddels had ik zoveel geleerd over de jacht, dat mij was gevraagd om gastlessen te geven op basisscholen. En daarnaast geef ik ook lezingen voor volwassenen op aanvraag. Erg leuk om te doen, vooral omdat de meesten sceptisch staan tegen over de jacht. Maar als ze er meer over weten, dit toch verandert.

Drent de Drent

En toen was het tijd voor een 2e Drentsche Patrijshond. Dit keer wist ik

Maran (Foto Michael v/d Burg)

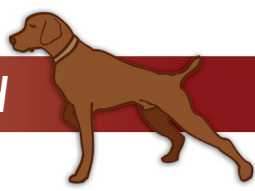
dat ik het werken met een Drent leuk vond en dus zocht ik naar een Drent uit een werklijn. Dat werd: Voxie-Drent Eefke van Valkenenghen: roepnaam, Drent. Vernoemt naar de Drentsche Patrijshond van jager Fred waar ik voor het eerst mee op jacht mocht als voorjager. Inmiddels door de ervaringen met Maran, wist ik wat ik wel en niet in een training zocht. Niet dat ik bepaalde jachtscholen slecht vindt, maar elke combinatie is anders en heeft andere behoeften. Ik zocht een training toegespitst op staande honden en het liefste met genoeg kennis van de Drent. Ik train nu bij: De JachtDrent. Voor ons

ideaal omdat het goed werkt om met veel variatie in veld en oefeningen te werken zodat Drent niet snel verveeld kan raken. Het was even zoeken om de handleiding van Drentje te vinden. Zo wilde Drent door zijn buitdrift nog wel eens inspringen. Naast dat het wild/de dummy werd weggehaald, roep ik hem duidelijk en consequent terug. Niet boos of te zacht, maar met neutrale stem: "Kom maar kerel. Dat doen we nog een keer". Geen stemcorrectie. Of als meneer in zijn pubertijd besloot om een ererondje met "zijn buit" te maken, maakte ik gebruik van mijn hele lichaamshouding. Door als het ware (even overdreven) als een plumpudding in elkaar te zakken, en net te doen of het mij niet interesseert en de andere kant op kijk (zonder hem uit het oog te verliezen) verdween het ererondje en kwam Drent het apport als modelhond afgeven.

Het verschil in wat Maran of Drent nodig heeft, is soms groot. Bar interessant, maar soms wel even schakelen voor mij. Drent is bijvoorbeeld sneller. Daardoor was ik de eerste tijd gewoon elke keer te laat met reageren.

Drent is nu 3 jaar en vorig jaar konden we in de zomer aan een SJP mee doen. De eerste wedstrijd behaalde we zijn C-diploma en de 2e keer zijn B-diploma. Super trots!. Wat ik verder ga doen,

Zweetwerk

weet ik nog niet. Corona afwachten natuurlijk, maar veel voorjagers van Drenten gaan niet verder voor het A-diploma, omdat ze liever willen mappen (MAP diploma halen).

Veldwerk

Met Drent train ik bij Lotte van Dijk ook het werk voor het schot. Dat is weer een nieuwe mooie uitdaging.

De eerste keer dat ik van de veldwerk-training de vruchten kon plukken was op een klein wild jacht, vorig jaar in België. Ik kwam aan op een zaterdagmiddag en zondagochtend startten we met een gezamenlijk ontbijt in het restaurant. Tijdens het ontbijt hielden we werkoverleg, waarbij ik informeerde of we op de wind gingen werken. De jachthouder dacht een paar seconden na en nam die uitdaging aan.

In de ochtend zouden we vooral door de bossen bramen drijven en s' middags meer velden uitdrijven. Ik besloot dat ik Maran 's morgens mee zou nemen en Drentje 's middags. In de ochtend baanden we ons dus een weg door de

bramen. Maran liep over en onder de bramen door alsof het niets was.

De jachthouder gaf een mooi compliment toen ik Maran op zijn kont kon zetten toen er een haas opging. Dan is het tijd voor de lunch. Iedereen drinkt en eet wat, maar ik verzorg Maran eerst en zorg dat hij droog, warm en na wat drinken, in de auto kan rusten. En daarna krijgt Drent het fluoriserende vestje aan en halsband met bel om (als ik hem niet kan zien, kan ik hem horen en zo helpt hij ook net als ons geluid te maken). Als ik aan kom bij de jachthut, wordt mij gevraagd of ik niet wil zitten en rusten. Een drijver wil mijn lunch wel maken. Fijn deze kameraadschap.

Na de lunch vertrokken we om een paar velden uit te drijven; werk waar Drentje goed in is. Hij maakt mooie slagen.... en ja, ik zie hem voorstaan. De jachthouder loopt naast mij en roept "hond staat voor" dan flusht/stoot Drent de fazant uit, die echter een hen bleek te zijn die niet geschoten mocht worden. Wat is het genieten om Drent zo te zien werken!

Tijdens het uitleggen van het tableau, zat ik naast een jager die zei "uwe hondjes hebben het goe gedaan hè". Toen ik vertelde dat dit Drent zijn eerste drijfjacht was, was hij aangenaam verrast en nog meer onder de indruk. Aldus de jager. Toch leuk om te horen.

Uiteindelijk was het tableau niet groot, maar hebben we wel veel wild mogen zien: 1 haan en 2 hazen kunnen strekken, 10 eenden, 7 hennen (waarvan 2 door Drent voorgestaan), 4 fazanten, 5 snippen, 4 patrijzen en 8 hazen.

De dag sloten we af in het restaurant met heerlijk wild. Ook hier weer complimenten van een jager over het werk van mijn mannen. En de mannen zelf...? Die lagen heerlijk te rusten op hun kleedje achter onze tafel. Waar ze geregeld werden aangehaald en geknuffeld door leden van het gezelschap.

Wat kan jagen met mijn twee Drentenventen toch mooi zijn...

Tekst: Anita Koopman-Kok